

Het leven is een doodsstrijd

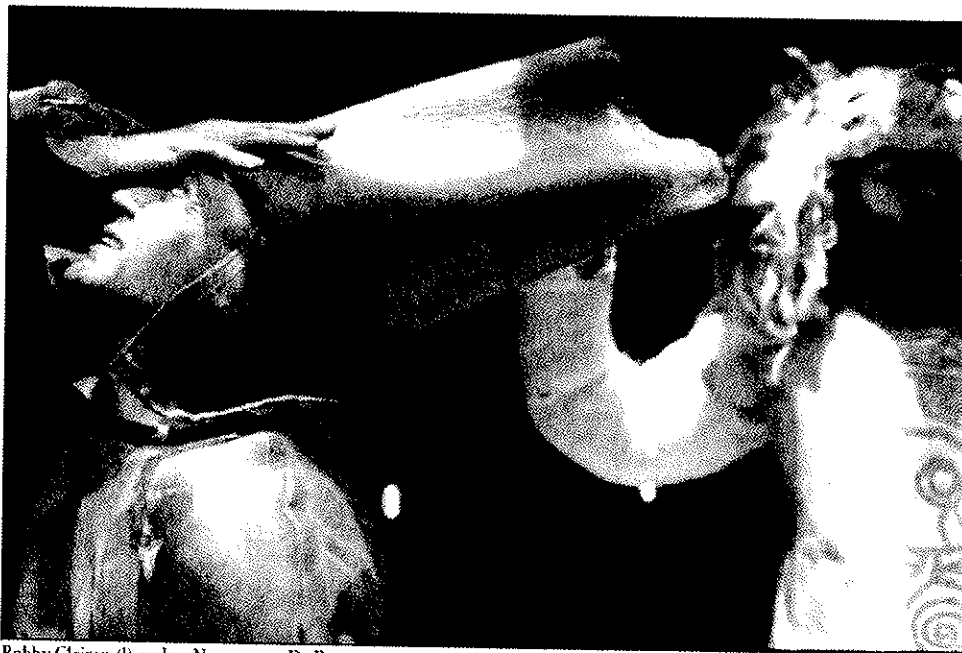
Theater. De Roovers maken van „Alcestis” een gebarenritueel waarin de dood met het leven samenlokt.

Van onze redacteur Geert Sels

ANTWERPEN. Voor de spanning hoef je het niet te doen. Na drie lijnen weet je al dat het de sterfdag van Alcestis is. Ze heeft zich opgeofferd om te sterven in de plaats van haar man, koning Admetos. Hij bracht zijn rijk welvaart. Die rust mag geenszins verstoord worden. Het doet denken aan communistische roergangers die haast in staat van ontbinding verkeerden vooraleer hun overlijden bekend werd gemaakt.

Het verhaal is klassiek Grieks (Euripides), maar De Roovers kiezen voor de hedendaagse bewerking van Ted Hughes. Die gebruikte het om de zelfmoord van zijn vrouw, de dichteres Sylvia Plath, te verwerken. Zijn versie is veel empathischer, hier en daar sluipen er noties binnen over schuld. En brokken mythologie over Orpheus en Prometheus. De dichter Bernard Dewulf heeft het stuk vertaald. Hij hanteert een soepel Nederlands, om de zoveel regels zit er eentje tussen met een gouden randje. „We kunnen te veel rouwen/en het leven kwetsen”, laat hij Herkules zeggen.

Ook De Roovers zijn dichters. Maar dan op hun terrein. Ze zijn specialist in theaterbeelden waarin de informatie samenstelt. In dit geval verzoeven ze tegendelen. Aan het begin van de voorstelling wentelt Sofie Sente zich in een stapel aarde: de bestemming van al wat dood is. In die scène speelt ze de Dood, om meteen daarop

Robby Cleiren (l) en Luc Nuyens van De Roovers putten voor hun acteerstijl uit poses uit de schilderkunst. © Koen Broos

het habijt van Alcestis aan te trekken. Ze is leven en dood in een. Dat is meteen de kern van deze voorstelling, waarin de dood het leven bewoont. „Het leven is een doodsstrijd”, zucht Admetos.

Heel de vormtaal van *Alcestis* staat in het teken van deze merkwaardige symbiose. Het team rond Valentine Kempynck ontwierp kostuums waarop het inwendige skelet af te lezen is. De gewaden ogen klassiek, hoewel ze niet op één tijdvak vast te pinnen zijn. Stef Stessel bakende het speelvak af met aardebruine docken; met een harde klik laat hij telkens warm, gelig licht overgaan in een kille straal die alles bleek en dood maakt. De lichaamscon-

touren die Alcestis op een glasplaat schilderde, hangen als *memento mori* in de lucht.

Hoewel ze op tekstueel vlak voor het heden kiezen, putten De Roovers voor hun acteerstijl uit de geschiedenis van de plastische kunst. De acteurs nemen poses aan van langoureuze, mijmerende, kwijnende of ronduit lijdende figuren. Geknaakt van verdriet loopt de Admetos van Robby Cleiren in een hoek van 45 graden. De impact van die keuze is enorm. Opeenvolgende gebaren geven de voorstelling een ritueel gehalte. Ze wordt zeer beeldend en, daaruit voortvloeiend, vrij statisch.

Acteren dat op lichaamsplasticiteit teert, is zeldzaam. Het

maakt *Alcestis* tot een opmerkelijk specimen. Toch heeft die stijl zijn schaduwkanten. Wordt hij iets te veel aangezet, dan kleurt de voorstelling in de richting van het huilerige en dreigt het groteske. De Roovers weten de balans echter overwegend langs de juiste richting te houden. Bij wijze van drukventiel is er een hilarische choreografie waarin Luc Nuyens zich te buiten gaat als een Herkules met leeuwenkop.

Fundamenteeler is echter de „bevroten toestand” van zo'n lichaamsbeeld, dat nuances en vooral tegenstrijdige gevoelens bemoeilijkt. In dit stuk dat drijft op hooguit vijf dispuuten, durven de bewegredenen al eens troebel zijn. Is Alcestis wel

echt zo onbaatzuchtig? Kan Admetos een leven claimen, of is hij een monster van hebzucht? Subtiel acteerwerk zou die dubbelheid kunnen blootleggen, maar dat laat deze stijl niet toe.

Alcestis is een godurfd en-scenering, die uitgaat van een sterke vormtaal om het leven aan de dood te koppelen. Inzicht loopt als vanzelf uit in helderheid.

► *De Roovers spelen „Alcestis”*. Op 14/1 en van 18 tot 21/1 (20.30 uur) in Monty, Antwerpen. Tournee tot 11 maart. Inlichtingen 03-235.04.90 (Thassos).
► www.deroovers.be
► *Bernard Dewulf vertaalde „Alcestis”, Uitgeverij Atlas, 112 p., 12,5 euro*